

виждамъ тамъ задъ гората по пжтеката минава единъ човѣкъ. Да иде Хитрушко да го победи.

Като чу това, Хитрушко се смръзна. Знаеше що е човѣкъ.

— Сега ще загине единъ царь! — измърмори си той.

— Какво си мърморишъ? — попитаха го животнитѣ.

— Нищо. Казвамъ, че сега вече ще ме видите какъвъ съмъ юначенъ царь.

И Хитрушко тръгна къмъ пжтеката, а животнитѣ следъ него.

— Да видимъ какво ще стане, — казаха тѣ.

— Какво може да стане — извика смѣло Хитрушко. — Ще стане това, което не е ставало никога до сега. — А въ себе си мислѣше: Лошо ще стане!

И Хитрушко почна неусѣтно да забавя вървежа си. Но животнитѣ наоколо почнаха да ставатъ нетърпеливи и да му се подиграватъ.

— Както вървишъ, никога не ще стигнешъ човѣка. Видѣ се колко струвашъ. Страхъ те е, — завикаха тѣ съ смѣхъ.

Страшно се обиди Хитрушко отъ тия думи. По-добре смъртъ, отколкото такъвъ позоръ! Ще се хвърли отгоре на човѣка, та каквото ще да става.

И съ всички сили Хитрушко се излетѣ и се метна на гърба

на страшния човѣкъ, който носѣше една кошница.

— Олеле, помощъ! Помощъ! — закрещѣ човѣкътъ, хвърли кошницата отъ гърба си и хукна да бѣга. — Майчице, помощъ, ще ме разкъсатъ!...

И страшниятъ човѣкъ, който не бѣше другъ, а шестгодишната Радка, която носѣше отъ градината кошница съ моркови, хукна да бѣга презъ глава.

Гледаше Хитрушко и не вървеше на очитѣ си. Човѣкътъ се изплаши и избѣга отъ него. И другитѣ животни се учудиха на зая и почнаха да го гледатъ съ почитъ.

